

Ա Ն Տ ՈՒ Ն Ի

Աստուած, ջրիւր շատերուն տուն մը, հոգ չէ քէ վարձու,
 Որուն սեմէն ըսկըսեալ քաղաւորի պէս են հոն,
 Կրնան դընել-վերցընել եւ հաւիւ չեն սար մարդու,
 Ուր իրենցն է Առաւօտն, իրենց՝ ամբողջ Երեկոն...

Ինծի՛ հազիւ օտարի տան մէջ սենեա՛կ մը օտար,
 Ուր ոչինչ իմս է, ո՛չ իսկ այն անկողինն որուն մէջ,
 Երագելէ, սիրելէ, գալարուելէ վերջ երկար՝
 Կը մեկնի օր մ'ալ հոգին համբորդութեանն իր անվերջ...

Ո՛չ իսկ պատին վրայ անոր՝ հառազայթնե՛րն ինձ ջրիւր,
 Ծագած, շարուած հոն մէկ-մէկ, զոր ունենալ աչիս տակ՝
 Իմ հոգիիս ու մտիս կեանքի աղբիւրն էր միակ...:

Շուն մը անգամ, երբ կուգայ ցեղէ մը փչ շատ ընտիր,
 Իր մընայուն խորեն ունի. ես՝ իմ ձորներս ու թուղթերս
 Առած՝ նորէն կը մտնեմ այս նոր օտար խուցէն ներս...:

1941

ՎԱՀԱՆ ԹԷՔԷՏԱՆ

Ծանօթ. — Վերջերս հրատարակուած իր անսխալ մէկ գործն:

